

[Peter Nielsen.]

er færdig med denne sag. Men jeg vil alligevel gerne have lov til at sige, at de motiver, man fra visse sider har skudt os i skoene, ikke er rigtige. Man har talt om, at socialdemokratiet kom som en samlet blok i dette spørgsmål, altså undergivet en art partidiktatur. Det er ikke rigtigt. Ethvert socialdemokratisk folketingsmedlem har frit kunne tage sit standpunkt. Enigheden skyldes ej heller, at vi er kulturignoranter — det er der dog andet i denne samling som modbeviser. Den nordiske tanke har imidlertid altid været stærkt fremherskende inden for socialdemokratiet. Jeg skal ikke med dette prøve at stille os op som bedre nordboere end andre danskere, selvfølgelig ikke, men i den udvikling, hvori en socialdemokrat kommer ind i DsU og senere i partiet, er det nordiske meget fremherskende. Det må være grunden til, at vi alle i vort parti var enige — og enige med det store flertal her i tinget. Man kan trække på skuldrene af det og mene, det har ringe eller måske ingen betydning i det store politiske spil, at vi leverer disse håndskrifter tilbage. Men Norge og Danmark gav under 30ernes Grønlandsstrid et eksempel på, hvordan kulturnationer løser deres stridigheder. Nu har vi givet et sådant nyt eksempel, og det kan kun være gavnligt. Jeg vil nødig have, at disse bemærkninger skal opfattes som et angreb på modstanderne af udleveringen; det har ikke været tilsigtet, jeg har kun her ved afslutningsdebatten villet give udtryk for vore motiver.

Men selv om Danmark i det storpolitiske spil kan synes lille og magtesløst, kan vi foruden det gode eksempel også lade vor røst lyde i de forskellige internationale forsamlinger, og der er kun grund til at glæde sig over, at de, der har været Danmarks talsmænd i det fremmede, har gjort det godt og rigtigt.

Det gælder også, når talen har været om markedsdannelse. Her er det, som om man på det indenrigske plan har kunnet spore nogen uenighed, som dog må siges at være af kunstig karakter. Selvfølgelig er graden af utålmodighed efter at komme ind i fællesmarkedet af forskellig styrke, men det faktiske er dog, at vi for tiden ikke har mulighed for at blive medlem, så uenigheden er nærmest af teoretisk karakter.

Vi må i dette spørgsmål være i agtpågivende venten, men ventetiden kan vi også bruge til at forberede os på den nærmere kontakt med andre lande. Det kan vi gøre på mange områder, og jeg har bl. a. nævnt kildeskatten her.

Vi må også, så længe den nuværende situation vedvarer, prøve at placere Danmark handelspolitisk bedst muligt, og det er godt at have for øje, at man sælger bedst til dem, man også køber hos, selv om der kan være tale om prisforskelle. Erfaringerne fra 30erne må stadig væk være gældende, selv om vel ingen ønsker den form tilbage, som det dengang var nødvendigt at anvende for at placere indkøbene. Vi må anvende former for at fremme samhandelen bedst muligt, og jeg skal for min part aldrig tale om forkludrede sager, før jeg har set resultatet.

Vi slutter nu den del af samlingen med mange løste, men også mange uløste opgaver. Vi kan somme tider synes, at de er uløselige, men de tanker må vi se at komme bort fra; det er kun viljen, det drejer sig om. Det nytter ikke at stirre sig blind på problemerne, vi har alle mulighederne for at løse dem. Det er ikke fattigdom, vi skal fordele, men øget velstand, og vi har alle muligheder. Vor produktion er i fortsat vækst, der er arbejdsfred i Danmark, skabt af de to hovedorganisationer selv; og som det ikke snart til være muligt at skabe den fuldstændige arbejdsfred også på bryggerierne? Den nuværende tilstand er til skade for mange og ikke til gavn for nogen.

Foranlediget af det ærede medlem hr. Poul Møllers artikel om, at vi ved folketingsårets begyndelse stod og stak tåen i vandet, tillod jeg mig dengang at bemærke, at vi skulle springe ud i det, såvel regering som folketing. Vi har vist, at vi kan klare os på det dybe vand, og der skal nok komme mange gode svømmesæsoner ud af det.

Poul Hartling: Det er jo blevet tradition, at vi i folketinget bruger den tredje behandling af tillægsbevillingslovsforslaget som en anledning til at se tilbage over den samling, som er ved at være til ende. Vi gør status. Det er rimeligt nok, men skal vi have nogen gavn af at gøre status, må det selvfølgelig også ske med henblik på, hvordan man vil handle i fremtiden, så